

Arrest

nr. 334 705 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GALAN
Regentschapsstraat 43/1
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEECKMANS, die *loco* advocaat A. GALAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, stelt sinds augustus 2017 in België ter verblijven.

1.2. Op 13 juni 2023 werd de verzoekende partij op heterdaad betrapt op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen.

1.3. Op 14 juni 2023 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), tot afgifte van een bevel om het grondgebied (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL WEST op 13 juni 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: H. (...)

Voornaam: H. (...)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: FES

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 14 juni 2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij sinds augustus 2017 in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie in België heeft, noch kinderen, maar wel 2 broers en een zus. In zijn land van herkomst heeft betrokkene nog zijn ouders.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn broers en zus.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus 2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds de weigering van de vraag voor een single permit dd. 29 mei 2020.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.4. Op 14 juni 2023 legde de gemachtigde tevens een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) op aan de verzoekende partij. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 41, § 1 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken). Zij licht haar middel als volgt toe:

“(…)

Artikel 41§1 van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt dat de centrale diensten in hun contacten met particulieren een van de drie talen gebruiken waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Verzoeker heeft het Frans gebruikt in zijn contacten met de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn verhoor dd. 13 juni 2023, vóór de uitvaardiging van het bevel om het betrokken grondgebied te verlaten.

Dit laatste is opgesteld in het Nederlands.

Deze beslissing kon niet in het Nederlands worden opgesteld zonder inbreuk te maken op voornoemde wet.

Bovendien schaadt het verzoeker doordat zijn toegang tot de rechter aanzienlijk wordt belemmerd. Niet alleen moet hij de beslissing laten vertalen om deze te kunnen begrijpen, maar het feit dat het bestreden

beslissing in deze taal is opgesteld, betekent ook dat hij een beroepsprocedure in het Nederlands moet doorlopen en zijn verweer moet laten vertalen.

Het middel is dus gegrond;”

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het gegeven dat de verzoekende partij zich in haar contacten met de politie in het Frans zou hebben uitgedrukt, niet betekent dat artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken in dit geval van toepassing zou zijn. Ook al is de bestreden beslissing genomen kort nadat de verzoekende partij door de politie van de politiezone Brussel-West werd gehoord nadat zij op heterdaad werd betrapt op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen, is de beslissing geen antwoord op enige aanvraag vanwege de verzoekende partij zoals verweerder terecht in de nota met de opmerkingen aanvoert. De bestreden beslissing betreft een bestuursmaatregel die ambtshalve werd genomen na controle of de verzoekende partij voldeed aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken is dan ook niet van toepassing (RvS 23 november 2009, nr. 198.142).

Te dezen volgt uit artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, a) *juncto* b) van de Taalwet Bestuurszaken dat de taalrol van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken determinerend is om te bepalen in welke taal de thans bestreden beslissing, die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ter kennis werd gebracht, diende te worden opgesteld. Er wordt niet betwist dat attaché J.V. een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is die het Nederlands heeft als hoofdtaal of in het Nederlands haar toelatingsexamen heeft afgelegd. De gemachtigde heeft, door het bestreden bevel in Nederlands op te stellen, de wetgeving op het gebruik der talen dan ook niet geschonden.

Er is geen sprake van schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Zij licht haar middel als volgt toe:

“(…)

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat het bestuursorgaan verplicht is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak;

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,;

In haar arrest dd. 5 november 2014 oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ, C-166/13, Mukarubega, punt 44) dat artikel 41 van het Handvest niet gericht is tot de lidstaten, maar alleen tot de instellingen, organen en instanties van de Unie;

In haar arrest dd. 11 december 2014 oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie echter dat (HvJ, C-249/13, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59):

- Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen rechtsbeginsel van de Unie.

- Het recht om te worden gehoord garandeert iedereen de mogelijkheid om zijn of haar standpunt op een naar behoren en daadwerkelijke manier kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en voordat een beslissing wordt genomen die zijn of haar belangen kan schaden.

- De regel dat degene tot wie een bezwarende beslissing is gericht in de gelegenheid moet worden gesteld opmerkingen te maken voordat de beslissing wordt genomen, is bedoeld om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteit rekening kan houden met alle relevante factoren.

- Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt genomen, moet de bevoegde nationale instantie in staat stellen de zaak op zodanige wijze te onderzoeken dat zij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen en deze beslissing naar behoren kan motiveren, zodat de betrokkene in voorkomend geval zijn recht op voorziening naar behoren kan uitoefenen.

In casu wordt verzoeker door de bestreden beslissing ongetwijfeld benadeeld, aangezien hem wordt gelast het grondgebied van het Koninkrijk te verlaten, zonder dat zijn situatie concreet is onderzocht en zijn recht om te worden gehoord met betrekking tot de beslissing om hem te gelasten het grondgebied te verlaten, is geëerbiedigd;

Hij is gehoord naar aanleiding van een woordenwisseling met een automobilist, waarna hij door de politie is aangehouden. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met zijn verklaringen dat hij, toen zijn broer net door de automobilist was aangevallen, tussenbeide was gekomen om hem te hulp te schieten en dat de situatie was ontaard door de extreme agressiviteit van de automobilist. Hoewel verzoeker en zijn broer zichzelf konden verdedigen, concludeerde verwerende partij dat verzoeker een ordeverstoorder was. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de werkelijke situatie waarin verzoeker zich tijdens de woordenwisseling bevond.

In de bestreden beslissing is evenmin rekening gehouden met het feit dat hij op het tijdstip van het nemen van de beslissing zes jaar ononderbroken op het grondgebied van het Koninkrijk had verbleven, noch met zijn volledige integratie in België;

Een dergelijke benadering is nochtans in overeenstemming met het beginsel van behoorlijk bestuur en de plicht tot zorgvuldigheid en voorzichtigheid die op tegenpartij rust;

De motivering van de bestreden beslissing bevat dus geen enkel element op grond waarvan verzoeker kan begrijpen waarom tegenpartij hem automatisch heeft gelast het grondgebied van het Koninkrijk te verlaten;

Dat tegenpartij aldus het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging heeft geschonden;

Derhalve moet worden geconcludeerd dat tegenpartij deze verplichting kennelijk niet is nagekomen;”

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij zet hierbij het volgende uiteen:

“(....)

De tegenpartij voert aan :

”1° Indien hij in het Koninkrijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de krachtens artikel 2 vereiste documenten,

Hij niet in het bezit was van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”.

OFSCHOON :

Artikel 7, 1ste paragraaf van de wet op de toegang tot het grondgebied bepaalt:

” Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen ”.

Artikel 7, eerste alinea, van de wet van 15 december 1980, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, waarbij de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gedeeltelijk is omgezet;

Dat uit de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met betrekking tot artikel 7 van deze laatste wet, blijkt dat de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, uiteraard niet van toepassing is indien de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling zou leiden tot een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Samenvatting, Doc. parl, Kamer van Volksvertegenwoordigers 2011-2012, n°1825/001, p.17).

Dat volgens vaste rechtspraak de gecombineerde lezing van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 inhoudt dat indien tegenpartij, in bepaalde gevallen bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet afleveren aan elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op Belgisch grondgebied bevindt, deze verplichting niet aldus moet worden begrepen dat zij automatisch en in alle omstandigheden op haar rust.

Dat de onregelmatige aard van het verblijf op zich niet kan volstaan om de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, met name in verband met de schending van de door het EVRM gewaarborgde grondrechten (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 146 800 van 29.05.2015) ;

Zelfs indien het bevel om het land te verlaten gebaseerd is op de vaststelling dat verzoeker zich in een onregelmatige situatie bevindt, is het aan de wederpartij om na te gaan of het bevel om het land te verlaten als zodanig een schending zou kunnen vormen, gelet op de elementen van het dossier waarvan zij noodzakelijkerwijs op de hoogte was, in het licht van het absolute karakter van artikel 3 EVRM ;

In casu moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat tegenpartij rekening heeft gehouden met alle specifieke elementen van verzoekers situatie, waarvan zij manifest niet onwetend kon zijn, namelijk: een ononderbroken verblijf van meer dan zes jaar op het grondgebied van het Koninkrijk, zijn perfecte integratie in België, die blijkt uit de relaties die hij in België heeft aangeknoopt;

Kennelijk is het bevel om het land te verlaten automatisch aan verzoeker gegeven op de enkele grond dat hij illegaal verbleef;

Bijgevolg is de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd;"

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij licht dit middel als volgt toe:

"(...)

PRIMO :

Artikel 74/13 van de wet bepaalt

" Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Mutatis mutandis heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest C-348/09, Grote kamer, dd. 22 mei 2012 geoordeeld:

Artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is.

Een verwijderingsmaatregel kan alleen worden genomen wanneer het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Alvorens een besluit tot verwijdering te nemen, moet het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in dat land en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in de beschouwing betrekken.

In dit geval moet worden opgemerkt dat het bevel om te vertrekken gewoon op een stereotiepe manier is gemotiveerd;

Inderdaad:

1.-

Verzoeker is in 2017 in België aangekomen;

Zijn ouders lieten hem in de steek en lieten hem aan zijn lot over. Daarom kwam hij naar België om bij zijn broers en zus te wonen, zijn enige familie. Zijn broers bevinden zich in de volgende administratieve situaties: N. (...) is Belg, C. (...) heeft een onbeperkt verblijfsrecht in België en H. (...) heeft een verblijfsrecht en een werkvergunning;

Verzoeker woont al meer dan zes jaar in België, waar hij een gezins- en sociaal leven heeft;

2.-

Mutatis mutandis volgt uit de omzetting in casu van de leer van het arrest C-348/09 van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 mei 2012:

- Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij rekening heeft gehouden met het evenredigheidsbeginsel, noch haar beslissing uitsluitend heeft gebaseerd op verzoekers persoonlijk gedrag, aangezien zij dit niet correct heeft geanalyseerd op basis van degelijke informatie en zijn recht om te worden gehoord niet heeft geëerbiedigd;

- Tegenpartij heeft op geen enkele wijze aangetoond hoe het gedrag van verzoeker kon worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid; niet alleen heeft zij zich niet gebaseerd op ernstige en geloofwaardige informatie, maar verzoeker was ook niet het voorwerp geweest van een strafrechtelijke veroordeling die in België kracht van gewijsde had gekregen;

- Tegenpartij heeft geen enkel onderzoek verricht om met name rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf op Belgisch grondgebied, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst;

- Uit de bestreden maatregel blijkt niet dat verzoekers gedrag vandaag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving; Hieruit volgt dat de bestreden beslissing ontoereikend is gemotiveerd;

SECUNDO :

Krachtens artikel 74/14, lid 1, van de verblijfswet voorziet het verwijderingsbesluit in een termijn van dertig dagen om het land te verlaten;

Dat artikel 74/14 § 3 van de verblijfswet bepaalt :

" § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de gestelde termijn heeft voldaan aan een eerder uitzettingsbevel, of; 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of; 6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond

van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

In dit geval :

De bestreden beslissing verplicht verzoeker om het grondgebied onverwijld te verlaten;

Er zij op gewezen dat tegenpartij geen enkel objectief element heeft aangevoerd op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt;

Dat dit manifest een laconieke en stereotiepe motivering is, zonder enig voorafgaand specifiek onderzoek naar de situatie van verzoeker;

Door verzoeker naar behoren te horen, dat wil zeggen in het kader van een beslissing om hem te gelasten het grondgebied te verlaten, waarvan hij op de hoogte had moeten worden gesteld, maar die door tegenpartij niet is verstrekt, overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou tegenpartij zeker objectieve informatie over verzoekers huidige situatie hebben kunnen verkrijgen;”

2.5. In een vijfde en laatste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hierbij zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“(…)

Door zijn verblijf van meer dan zes jaar in België, zijn hereniging met zijn twee broers en zus en alle sociale banden die hij in die jaren in België heeft aangeknoopt, heeft verzoeker een privéleven tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM, dat het recht van het individu omvat om betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen met zijn medemensen, ook in familiale, professionele, culturele en commerciële sfeer (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 7 augustus 1996, C/België; RDE 1997, n92, p.36).

Hoewel zij op de hoogte waren van verzoekers leven met zijn broers en zus, de enige familie die hij nog had, heeft de administratie daarmee geen rekening gehouden en hem niet aan een belangenafweging onderworpen door uit te leggen waarom een beslissing om hem te gelasten het land te verlaten, ondanks zijn aanwezigheid, gerechtvaardigd en niet onevenredig was.

De bestreden beslissing is derhalve zowel ongerechtvaardigd als onevenredig.

Derhalve moet worden nagegaan of de bestreden beslissing voldoet aan de voorwaarden van artikel 8, lid 2, om de inmenging in het privéleven van verzoeker te rechtvaardigen.

In casu is het wegens het ontbreken van motivering van de bestreden beslissing evenwel onmogelijk om het door tegenpartij nagestreefde doel te kennen en om te beoordelen of de schending van artikel 8, lid 1, noodzakelijk is en in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven, moet de Raad kijken naar het tijdstip waarop de aangevochten beslissing werd genomen.

Aangezien de begrippen gezinsleven en privéleven niet in het Verdrag worden gedefinieerd, zijn het autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het bestaan van een privéleven of een gezinsleven, of beide, wordt de facto beoordeeld.

Rekening houdend met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn en niet van louter goodwill of praktische regeling enerzijds³ en dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 anderzijds⁴, is het aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, het geval zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker toont de realiteit van zijn gezins- en privéleven in België aan door zijn verblijf van meer dan zes jaar te combineren met het gezins- en privéleven dat hij onderhoudt met zijn broers en zus, die meer dan drie maanden in België mogen verblijven.

Het middel is aldus gegrond;”

2.6. Het tweede, derde, vierde en vijfde middel worden hierna, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.7. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In zoverre de verzoekende partij in de aanhef van het enig middel verwijst naar artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Wat de aangehaalde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van dit artikel zou bestaan. De Raad ziet ook niet in hoe de bestreden beslissing artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 kan hebben geschonden, nu dit wetsartikel bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt en deze bepaling in voorliggende zaak niet van toepassing was en evenmin werd toegepast.

Deze middelenonderdelen zijn derhalve onontvankelijk

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in de bestreden beslissing respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, en dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt daarbij verduidelijkt dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel West op 13 juni 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van wederzijdse slagen en verwondingen, en dat, gelet op het gewelddadig karakter van deze feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vervolgens geeft de verwerende partij weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart geen partner te hebben met wie zij in België een duurzame relatie heeft, noch minderjarige kinderen in België heeft, dan wel medische problemen heeft. Er wordt voorts op gewezen dat de verzoekende partij twee broers en een zus in België heeft, doch niet aantoonbaar dat er sprake is van een beschermenswaardig familieleven. Wat de bereidheid om te werken betreft, wordt toegelicht dat dit geen recht op verblijf opent, noch een beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer met het oog op het verkrijgen van de vereiste werkvergunning. De gemachtigde besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Ook wat betreft de reden waarom geen termijn om het grondgebied te verlaten werd gegeven, bevat het bestreden bevel een tweeledige motivering: enerzijds wordt verwezen naar een risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet) en anderzijds naar een bedreiging voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet), die elk op zich een afdoende motief vormen. Het motief met betrekking tot het risico op onderduiken steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (artikel 1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet), alsook niet heeft meegewerkt met de overheden (artikel 1, § 2,

3°, van de Vreemdelingenwet), daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Anderzijds wordt er conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet op gewezen dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde, waarna wordt herhaald dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel West op 13 juni 2023 op heterdaad werd betrapt op wederzijdse slagen en verwondingen, en dat, gelet op het gewelddadig karakter van deze feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Hiermee geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Deze uiteenzetting stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. In de mate dat de verzoekende partij meent dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout en inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, en motiveert dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (1°) alsook door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (3°). De Raad wijst erop dat elk van deze rechtsgronden afzonderlijk, indien rechtmatig, op afdoende wijze het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen. Indien de verzoekende partij aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient zij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken.

De verzoekende partij betwist geenszins dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waardoor dit motief van de bestreden beslissing overeind blijft. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij dat volledig gericht is tegen de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, nu deze beslissing reeds afdoende geschraagd is door de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of verblijfstitel. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zich hiertegen zouden verzetten.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat een concreet onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden:

“Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie in België heeft, noch kinderen, maar wel 2 broers en een zus. In zijn land van herkomst heeft betrokkene nog zijn ouders.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn broers en zus.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat deze motieven louter een standaardmotivering uitmaken.

De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft en evenmin dat er geen sprake is van enig gezondheidsprobleem dat een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Zij wijst er weliswaar op dat haar twee broers en zus legaal in België verblijven, doch, zoals blijkt uit wat volgt, toont de verzoekende partij geen beschermenswaardig familieleven met haar in België verblijvende broers en zus aan. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven in België, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen melding maakt van het privéleven van de betrokken onderdaan van een derde land, zodat dit geen element betreft waarmee de gemachtigde moet rekening houden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden verwacht, verwijst de Raad naar hetgeen in dit verband uiteengezet wordt in punt 2.13.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.12. De verzoekende partij voert aan dat het aan de verwerende partij toekwam om na te gaan of het bevel om het grondgebied te verlaten als zodanig een schending zou kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM “gelet op de elementen van het dossier waarvan zij noodzakelijkerwijze op de hoogte was”.

De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs aanbrengt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij, ingevolge de bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Evenmin duidt zij met welke specifieke en concrete “*elementen van het dossier*” de verwerende partij rekening had moeten houden, noch toont zij *in concreto* aan op welke manier de motieven van de bestreden beslissing niet zouden volstaan rekening houdend met de elementen waarvan de verwerende partij kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

2.13. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad bemerkt dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29), dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In de mate dat de verzoekende partij erop wijst dat haar twee broers en zus legaal in België verblijven, stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij ingeroepen familiebanden blijkens de motieven van het bestreden bevel in overweging zijn genomen. Verweerder heeft echter vastgesteld dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig familieleven met haar in België verblijvende broers en zus aantoont. Zoals verweerder correct opmerkt, heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals *in casu* de band tussen meerderjarige broers en zussen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 97; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot- Brittannië, § 45; EHRM 20 december 2011, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). De relatie

tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige broers en zus moet aldus de gebruikelijke affectieve banden die tussen familieleden bestaan overstijgen, opdat deze banden als gezins- of familielevens onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verweerder stelt blijkens de bestreden beslissing vast dat dit in het geval van de verzoekende partij en haar broers en zus niet blijkt. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen dergelijke band heeft aangetoond, maar beperkt zich ertoe op algemene wijze te stellen dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze inmengt in haar familielevens. Dergelijk niet geconcretiseerd betoog is niet van aard om aan te tonen dat er sprake is van een gebrekkige of kennelijke onredelijke motivering.

De verzoekende partij toont *in casu* evenmin aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen voor zover deze bepaling betrekking heeft op een beschermenswaardig privéleven. De verzoekende partij blijft immers in gebreke concreet aannemelijk te maken dat zij duurzame persoonlijke, sociale, en economische banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. De verzoekende partij stelt dan wel reeds zes jaar in België te verblijven, en houdt voor dat zij gedurende haar verblijfsduur in België relaties heeft aangeknoopt, dat zij een sociaal leven heeft en perfect geïntegreerd is, doch zij legt in dit verband geen enkel begin van bewijs voor. De verzoekende partij komt dan ook niet verder dan het uiten van blote beweringen. Zij maakt aldus een concreet privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, zodat evenmin kan blijken dat de verwerende partij hiermee onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

De Raad wijst er aansluitend op dat de verzoekende partij weliswaar stelt reeds verscheidene jaren in België te verblijven, doch dat het niet ter discussie staat dat zij in deze periode nooit tot een niet-precair verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing een inmenging vormt op het recht op eerbiediging van het privéleven. Uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens een langdurig illegaal of precair verblijf relaties heeft opgebouwd in België kan zij geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM afleiden (EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje/Noorwegen). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt bovendien dat er, in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was, slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten. (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Het loutere feit dat de verzoekende partij stelt dat zij in België relaties heeft aangeknoopt en dat zij geïntegreerd zou zijn laat als zodanig niet toe te concluderen dat *in casu* dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan of dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt geraakt. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij haar relaties ook kan onderhouden vanuit het buitenland en dat zij niet aannemelijk maakt dat haar banden met haar in België aanwezige familieleden, vrienden en/of kennissen dreigen teloor te gaan doordat de verwerende partij de bestreden beslissing nam.

Nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij een beschermenswaardig familie, gezins- of privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont zij evenmin aan welk belang zij heeft bij haar grief dat ter zake geen belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Een schending van de voormelde verdragsbepaling is niet aannemelijk gemaakt.

2.14. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht *“om met name rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst”* laat zij na toe te lichten op grond van welke bepaling de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was om rekening te houden met voornoemde elementen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met voornoemde elementen rekening diende te houden of hierover diende te motiveren.

2.15. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.16. Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, kan de Raad het theoretisch betoog van de verzoekende partij aangaande het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht volgen. De Raad wijst er evenwel op dat, luidens vaste rechtspraak van het Hof, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 38 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 40).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 13 juni 2023 wel degelijk werd gehoord door een politieambtenaar van de politiezone Brussel West. De verzoekende partij betwist dit niet. Zij betoogt evenwel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verklaringen aangaande de woordenwisseling met een automobilist, met name dat zij, toen haar broer net door de automobilist was aangevallen, tussenbeide was gekomen om hem te hulp te schieten en dat de situatie was ontstaan door de extreme agressiviteit. Hoewel de verzoekende partij en haar broer zichzelf konden verdedigen, concludeerde verwerende partij dat de verzoekende partij een ordeverstoorder was. De verzoekende partij vervolgt dat de gemachtigde tevens geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing zes jaar ononderbroken op het Belgisch grondgebied had verbleven, noch met haar volledige integratie in België.

In de mate dat de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, herhaalt en benadrukt de Raad dat het bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is op twee rechtsgronden, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, en dat elk van deze rechtsgronden afzonderlijk, indien rechtmatig, op afdoende wijze het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen. De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort of enig geldig verblijfsdocument. Het betoog van de verzoekende partij over het motief inzake de schending van de openbare orde heeft derhalve betrekking op een overtollige motief van de bestreden beslissing nu het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten een determinerend motief betreft dat het bestreden bevel kan schragen. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij, indien door de verwerende partij was gehoord omtrent de feiten die tot haar aanhouding hebben geleid, nieuwe en/of relevante informatie had kunnen verstrekken die de verwerende partij er kon van weerhouden het bestreden bevel af te leveren.

Daar waar de verzoekende partij verder aanvoert dat, indien zij was gehoord geweest, zij had kunnen wijzen op haar lang verblijf en haar volledige integratie in België, herhaalt en benadrukt de Raad dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij zich kan beroepen op enig beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont dan ook niet aan dat, had zij gehoord geweest over de voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet

2.17. De verzoekende partij gaat tot slot in op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en verwijst hierbij naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van 7 tot 30 dagen en geen vrijwillige vertrektermijn toegestaan. De verwerende partij licht de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden bevel toe door enerzijds te stellen dat er overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat, waarbij zij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en (ii) dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, en door anderzijds overeenkomstig artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet te motiveren dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde.

Het feit dat geen vrijwillige vertrektermijn wordt gegeven, is derhalve eveneens op verschillende rechtsgronden gestoeld. Elk van deze motieven kan op zich de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek verantwoorden, indien het rechtmatig is, niet in strijd met hogere rechtsnormen, en mits de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Bijgevolg geldt wederom dat indien de verzoekende partij met succes de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wil aanvechten, zij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid dient aannemelijk te maken.

De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat. De kritiek van de verzoekende partij is enkel gericht tegen het overtollig motief van het bestreden bevel dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde er een risico op onderduiken bestaat. Immers volstaat het motief dat er een risico op onderduiken bestaat om het bestreden bevel, voor wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.18. Gelet op de voorgaande vaststellingen, wordt een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

2.19. De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS